

ALPARSLAN'IN AKINCISI

AYRILMAZ İKİLİ

İSMAİL BİLGİN

AYRILMAZ İKİLİ

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Proje Editörü Gökçen Yüksel Karaca
Editör Arzu Demir
Kapak Tasarımı Sefer Koçan
İç Tasarım Billur Tirgil

2. Baskı Nisan 2018
Uluslararası Seri No 978-605-08-1829-1

9 786050 818291

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cad. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
Posta P.K. 50 Sirkeci/İstanbul
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Sistem Matbaacılık
Sertifika No 16086
Adres Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı/İstanbul
Tel (0212) 482 11 01

TİMAŞ YAYINLARI / 3738
ALPARSLAN'IN AKINCISI / 1

RAF: 10+ Roman Öykü

KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO: 12364

© 2014 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirket'ine aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

TELLALIN DUYURUSU

Bıyıkları yeni yeni terlemekte olan genç, atını tımar ediyordu. Bu işe başlamadan, hayvanın yemini ve suyunu vermişti. Bir gün önce de nallarını değiştirmek için onu nalbanda götürmüştü. Bu sayede at hiç kıpırdamadan sakince duruyordu. Ta ki o sesi işitinceye kadar!

Güçlü bir davul sesiyle irkilen atı, genç sahibi sakinleştirmeye çalıştı:

– Şşşt! Yavaş ol. Tellallar bir duyuru yapacak.

Tellalın sözleri ardı ardına gök kubbede yankılandı:

– Duyduk duymadık demeyin! Obamızda at yarışı zamanıdır! Atına ve kendine güvenen bütün yiğitler katılmakta serbesttir! Yarışları Sultanımız Alparslan da izleyecektir. Duyan, duymayana duyura!

Genç, atın alnını okşarken sordu:

– Duydun mu?

At kişneyip başını salladı. Bir ayağıyla yeri dövdü.

– Bu kez zafer zamanıdır! Anladın mı? Bizim ortak zaferimiz olacak bu yarış.

Sahibinin hedefe kilitlenmiş bu hâli ata da yansıyor. Ayaklarını bir indirip bir kaldırarak toprağı dövmeye devam ediyordu.

– Görecek gününü o Tuğrul! Bakalım, el mi yaman bey mi yaman! Geçen sefer hileyle, tuzakla bizi geçmişti ama... Bu kez geçemeyecek!

Atı da başını birkaç kez salladı. Uzun uzun kişnedi.

– Biliyorum sen de benim gibi öfkелisin. Ancak kuru öfke, zarardan başka bir şey getirmez. Bu yarışa daha iyi hazırlanmamız gerek. Koşarken ayakların yere değmemeli. Şimşek gibi hızlı olmalısın. Onun atının yanından bir toz bulutu kaldırarak geçip gitmelisin.

Kararlılık dolu bu sözlerden dolayı at şaha kalkarak kişnedi. Ön ayaklarıyla havayı dövdü. Yeni takılan nalları gün ışığında bir başka parlıyordu.

Sultanımız da izleyecekmiş. Gözüne girmek için bundan iyi fırsat olmaz. Ona göre!

O sırada başka bir ses duyuldu, babası gence sesleniyordu:

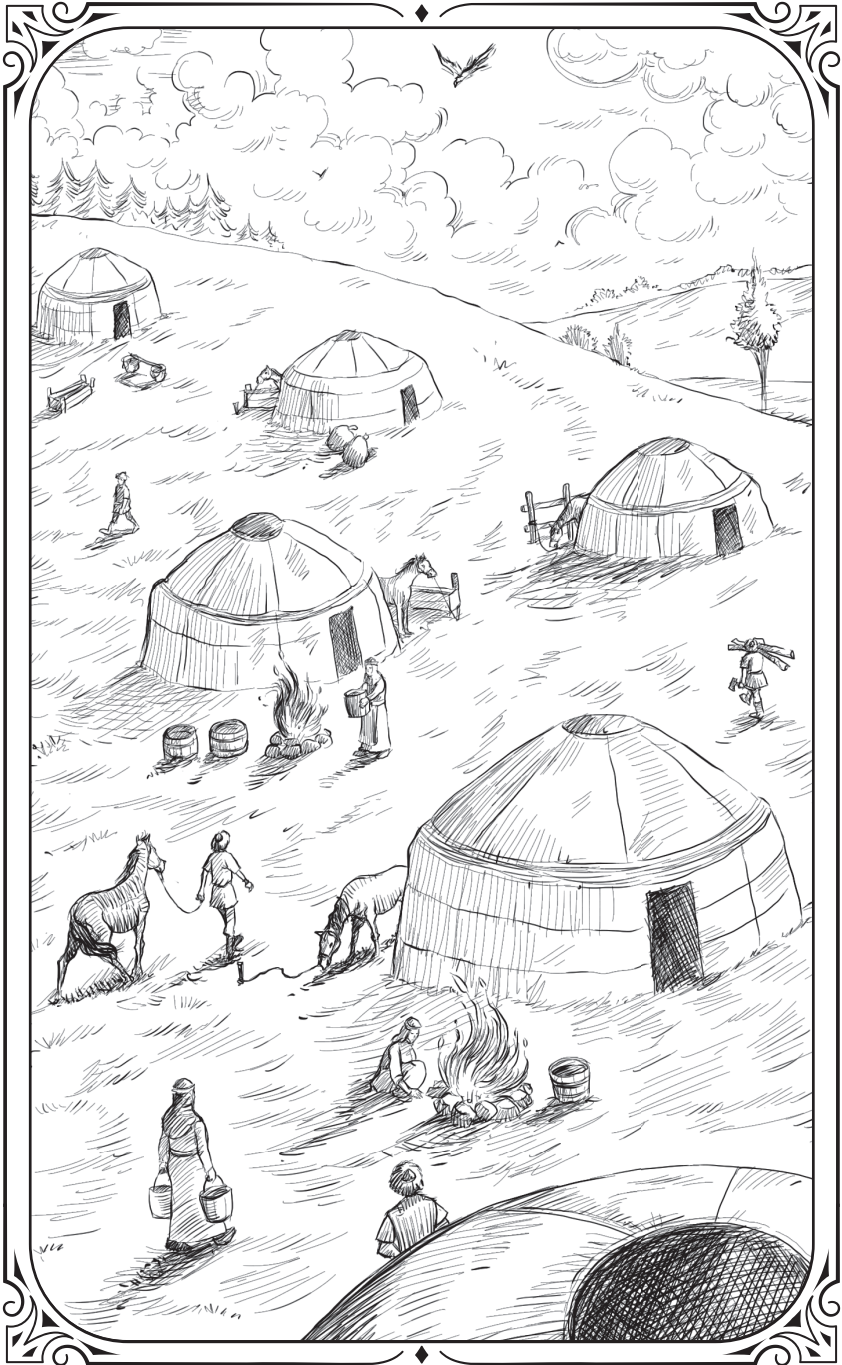
- Alperen! Alperen! Neredesin?
- Buradayım, geliyorum baba!
- Ok talimi için Gök Tekin Usta seni bekliyor.
- Hemen gidiyorum.
- Haydi, sallanma da ustanı kızdırma. Geç kaldın.

OK ATMA TALİMİ

Alperen'in yaşadığı oba, küçük bir tepenin yamacına kurulmuştu. Çadırların önünde ateşler yanıyordu, arkalarında ise atlar bağlıydı. Kadınlar ocaklarda yemek pişiriyor, genç kızlar aşağıdaki dereден su taşıyorlardı. Obanın erkekleri bey çadırında toplanmış, bu bahar neler yapılacağını konuşuyorlardı.

Gök Tekin, obanın gençlerine savaş dersleri veriyordu. Karşısında dizilen gençlere baktı. Yeni sıraya giren Alperen'i gördü.

- Yiğidim, bir daha geç kalma.
- Peki, Gök Tekin Usta'm!

– Ben size ne dedim? Şu kavağın gölgesi yamaca düşünce gelin demedim mi?

– Dedin Gök Tekin Usta'mız.

– Öyleyse ne diyorsam o! Şimdiii... Şu saman dolu korkuluğu görüyor musunuz?

Görüyoruz!

– Peki, oraya nasıl bakacaksınız?

– Kartal gibi!

– Yayını nasıl gereceksiniz?

– Köseleyi gerer gibi!

– Yayını tutan kolunuz nasıl olacak?

– Kızılıcak dalı gibi dümdüz!

– Eyi eyi... Ne diyorsam o! Şimdi korkuluğu başından oklamanızı istiyorum.

Gençler sırayla ok atmaya başladı. Ancak ilk üç kişi korkuluğun başını oklayamadı. Bunun üzerine Gök Tekin Usta öfkeleni, kızardı. Yine de sustu.

Sıra Tuğrul'a gelmişti. Yayını gerdi. Bir gözünü kıstı. Diğer gözüyle ise okun ucu ile korkuluğun başını aynı hizada gördü. Derin bir nefes aldı. Nefesini tuttu. Sonra oku fırlattı. Ok, yaydan ince bir sesle fırladı: Dinnnnn! Ardından korkuluğun çenesine tok bir sesle saplandı.

Gök Tekin bir şey demedi. Atışlar bitinceye dek bir şey demezdi. Her gencin hareketlerini izler, duruşunu süzerdi. Tuğrul okunu almak için gidecekken,
– Ok dursun, dedi.

Tuğrul dönerken alaycı bir şekilde Alperen'e baktı.

Sıra Alperen'deydi. Bir adım ileri çıktı. Yayıni eline aldı. Gerginliğini kontrol etti. Sonra sadağından bir ok çıkardı. Yayı, okun yuvasına oturttu. Birkaç kez gerdi. Kolunu kızılıcık dalı gibi dümdüz yaptı. Bir gözünü kıstı. Diğer gözüyle, okun ucu ile korkuluğun alnını aynı hizada gördü. Derin bir nefes alıp oku hızla bıraktı. Ok, bir anda korkuluğun alnına saplandı: Fıışşt!

Gök Tekin bu atışı beğendiğini ayağını yere vurarak belli etmişti. Okları korkuluktan çıkardı. Gençlerin önünde durup nasihat etti:

– Çok çalışmanız gerek... Haydi, şimdilik yeter. Dağılın. Ne diyorsak o!

Dağılırlarken Tuğrul, Alperen'in omzuna hafifçe çarparak,

– Sen bittin, dedi.

Bu hareket üzerine Alperen öfkelenmişti. Yüzünü, Tuğrul'unkine iyice yaklaştırdı. Dişlerinin arasından, kızgınlıkla ama yavaşça söylendi:

– Ben bitmem...